

Роберто Паванело

МИШ ШИШ
**Вештице
у поноћ**

Превела с италијанског
Гордана Бреберина

■ Laguna ■

Наслов оригинала

Bat Pat

Streghe a mezzanotte

All names, characters and related indicia contained in this book, copyright of Edizioni Piemme S.p.A., are exclusively licensed to Atlantyca S.p.A. in their original version. Their translated and/or adapted versions are property of Atlantyca S.p.A. All rights reserved.

Text by Roberto Pavanello

Original cover and Illustrations by Blasco Pisapia

Copyright © 2006 Edizioni Piemme S.p.A., via Tiziano 32, 20145 Milano, Italia

International Rights © Atlantyca S.p.A., via Leopardi 8, 20123 Milano, Italia
foreignrights@atlantyca.it
www.atlantyca.com

Translation copyright © 2012 za srpsko izdanje, Laguna

1.	Каква пљуска!	11
2.	Писање ногама	20
3.	Велика глумица Милена	30
4.	Чаробни прстен	36
5.	Сулуд план	43
6.	Киша камења	49
7.	Разроки слепи мишеви	55
8.	Пајин трбух	67
9.	Вешто прерушавање	78
10.	Јахање на метли	83
11.	Како се постаје свиња	89
12.	Време за вештице	98
13.	Чаробњак Стооки	107
14.	Доме, слатки доме!	116
	Игре	122

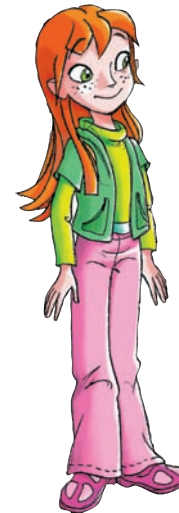
ЋАО... ЕВО МЕ!
ЈА САМ МИШ ШИШ!

ЗНАТЕ ЛИ ЦИМЕ СЕ БАВИМ У ЖИВОТУ? ЈА САМ
ПИСАЦ, А СПЕЦИЈАЛНОСТ СУ МИ КЊИГЕ ОД
КОЈИХ ЦИТАОЦЕ ПОДИЛАЗЕ ЖМАРЦИ:
ОНЕ КОЈЕ ГОВОРЕ О ВЕШТИЦАМА, УТВАРАМА,
ГРОБЉИМА... УКРАТКО, СТРАШНЕ ПРИЦЕ. АЛИ
МОРАМ ДА ВАМ ОДАМ ЈЕДНУ ТАЈНУ:
ЈА САМ У СТВАРИ ВЕЛИКА КУКАВИЦА!

ПРЕДСТАВЉАМ ВАМ
СВОЈЕ ПРИЈАТЕЉЕ...

МИЛЕНА

Старост: осам година
Посебне особине: обожава
паукове, змије, мишеве,
жабе крастаче...
Слаба тачка: кад је нерво-
зна, боље вам је да је зао-
биђете у широком луку
Омиљена реченица:
„Пожурите, ленштине!“

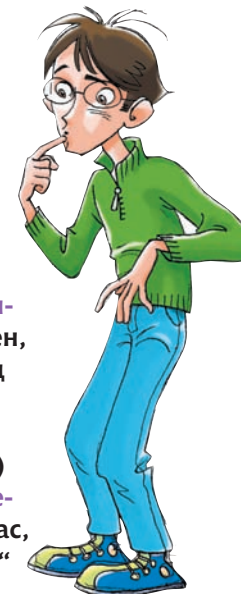

ПАЈА

Старост: девет
година
Посебне особине:
уста му никад нису
затворена
Слаба тачка: вели-
ка је кукавица!
Омиљена рече-
ница: „А како би
било да нешто
презалогајимо?“

НИКОЛА

Старост: десет
година
Посебне особине:
промишљен,
интелектуалац
Слаба тачка:
ниједна (тако
бар он каже...)
Омиљена рече-
ница: „Само час,
размишљам...“

Драги моји „љубитељи страшних прича“, знате ли да ми кажете ко је најодвратнији у Снежани и седам ђаишуљака? Краљица, кажете? Пун погодак! Ја мислим исто као ви. Зар није она тражила од ловочувара да убије њену прелепу пасторку и донесе јој њено срце, затворено у ковчежићу, како би била сигурна да је девојчица мртва? Епизода

достојна приче страве и ужаса!

Какве то везе има с нама? Ако се мало стрпите, одмах ћу вам објаснити.

Сећате ли се како та прича иде даље? Кад је сазнала да је принцеза Снежана још жива, краљица се прерушила у старицу и одлучила да је пронађе како би јој дала затровану сочну јабуку и заувек је се отарасила! Баш је слатка, зар не!

Још не схватате какве то везе има с нама? Онда не умете да читате мисли!

Добро, можда је боље да вам ову необичну причу испричам од почетка. Тачно од дана кад сам срео старицу која је продавала јабуке...

1

КАКВА ПЉУСКА!

павао сам кô топ. У ствари, као слепи миш.

Није ми било ни крај памети да на тавану у кући породице Сребрић може да буде толико удобно некоме ко је навикао на тишину плесњиве гробнице. „Пробаћу“, рекао сам себи. „Увек могу да направим налево круг и вратим се међу своје надгробне споменике.“ Али не само да сам се одлично уклопио у ту откачену

породицу, већ су се и сви својски трудили да се осећам као „код куће“. Милена је постала моја стилисткиња, бирала ми је дуксерице и најмодернију одећу. Са Николом сам сатима расправљао о новим идејама за моје страшне приче и он је увек имао понеки користан савет.

Ту је затим био и Паја, који се, нажалост, заинатио да ме научи да пишем на компјутеру. „Можда ти је промакла

чињеница да су ми крила спојена са предњим ногама!“, скренух му пажњу једног поподнева док смо ћаскали на мом тавану. „Како ћу да куцам?“

„Могао би да лебдиш изнад тастатуре и користиш ножне прсте!“, одговори ми Паја и завуче дебељушкасту шаку у огромну кесу чипса.

„Како да не“, одвратих, „а успут бих могао да ти припремим и пицу са четири врсте сира.“

„Ипак, сигурно постоји неки начин...“, промрмља Паја не престајући да жваће.

Било је мало непријатно кад су деца објаснила родитељима да сам ја шишмиш *сајенс*, који уме да говори, чита, па чак и пише. Али кад су се господин и госпођа Сребрић повратили од шока, све је опет било у најбољем реду. Штавише, она ми је поклонила мастионицу и елегантно гушчје перо, а он се, после краткотрајне подозривости у почетку, спријатељио са мном и чак ми је направио мали писаћи сто и удобан кревет по мери.

„Али, тата“, приметила је Милена, „слепи мишеви спавају висећи у ваздуху!“

„Па добро, закачићемо му кревет за кровну греду“, предложи он.

„Можда је ипак боље да то не ради-мо!“, рекох престашено. „У сваком случају, хвала вам што сте мислили на мене.“

Научио сам, наиме, да спавам и у лежећем положају. Крила су ми се у почетку обмотавала око тела и стално сам падао на под, али ми се касније допало. Приметио сам чак да лепше сањам: сањао сам да летим! Необично, зар не?

Спавао сам на стари начин само онда кад ми је требало надахнуће за писање прича и кад је било боље да ми се мало крви слије у мозак.

Управо сам жмурећи размишљао о томе кад ме је пробудио застрашујући врисак: налик на мјаукање мачке коју боле зуби! Ослушних боље и схватих да је то људски глас. Крештав и продоран, али ипак глас. Толико пискав да сам се бојао да ће ми поломити прозорско стакло!

„Тако ми звукова и ултразвукова! Ко ли се то овако дере?“, помислих и покушах да запушим уши.

Пустивши се са таванске греде, извдох један елегантни салто мортале и покушах да схватим шта се то дешава. Деца су била у школи. Господин Сребрић је био на послу. Код куће је остала само госпођа Сребрић, али тај језиви глас није био њен.

„Ништа од мирног преподнева!“, помислих озлојеђено. „Неким људима би требало објаснити да слепи мишеви воле да спавају дању.“

Бацих поглед на флуоресцентни радио-сат који ми је поклатио Паја: пола једанаест. Била је практично зора!

О људи моји, а ја сам већ био будан! Трбало је само да се обучем и проверим.

Управо сам навлачио лимунжуту дуксерицу, поклон од Милене, кад у Улици Петак, тачно испред куће породице Сребрић, поново одјекну језиви врисак.

Одлетех до прозорчета и поред једних колица с воћем угледах старицу у црној одећи, са високим

шиљатим шеширом, испод кога је вирила густа тамна коса.

„Јабууукеее!“, продра се она. „Природне, укусне јабуке, богате витаминима и минералним солима!!! Купите моје јабууукеее!“

То је трајало читав минут: право мучење!

На срећу, госпођа Сребрић ми прискочи у помоћ: она изађе на улицу и запути се ка колицима са новчаником у руци. „Сва срећа“, помислих. „Ућуткаће је, па ми неће више пробијати бубне опне.“ Излетех истог трена кроз кровни прозор да јој захвалим.

Старица се баш тад окрену према мени: два зловна ока севнуше јој на збораном и пакосном лицу. Утроњих се од страха!

Онда се окренула ка госпођи Сребрић и пријатељски јој се насмешила,

баш као старица из Снежане, показујући јој црвене јабуке изложене на колицима.

Тако ми дединог сонара! Николина, Пајина и Миленина мама била је у опасности, осећао сам *џо*, и мада сам умирао од страха, морао сам нешто да предузнем!

Зажмурих и обруших се на старицу, пиштећи најгласније што сам могао, али она, чим ме је угледала, стаде да се дере оним својим крештавим гласом.

„Госпођо Сребрић! У опасности сте! Држите се подаље од те вештице!“

Што сам ја више пиштао, она је, међутим, гласније вриштала, надјачавајући моје речи. Онда извади дугу метлу испод колица и, чим сам јој се приближио, тресну ме тако снажно да сам одлетео и ударио у бандеру.

После тога завлада мрак.

2

ПИСАЊЕ НОГАМА

робудих се на треседу. Госпођа Сребрић ми је ставила кесу с ледом на главу и сад је седела поред мене и забринуто ме посматрала.

„Јеси ли добро, малиша?“

„Јесам, хвала на питању“, одговорих. „Само имам утисак да ми је глава као балон!“

„Е па, кад неко одлучи да нападне сироту безазлену старицу, то је најмање што може да га снађе.“

„Безазлена старица? Ако мене питате, ова би могла да игра бејзбол... Са тако снажним ударцем избацила би лопту ван терена!“

„Сирота старица! Уплашио си је, па се бранила.“

„Јесте ли ви видели лице те сироте старице?“, упитах скочивши са треседа. „Очи су јој...“

„Ма дај, молим те, Мишу!“ Сад ме је већ и она тако звала. „По мом мишљењу, није добро што пишеш страшне приче. Постао си кукавица, у свему видиш опасност. То је била само сирота старица која је продавала воће. То је све.“

„Надам се да нисте ништа купили од ње.“

„Наравно да јесам! Јабукe су прелепо изгледале, а биле су и јефтине. Погледај...“, рече показујући ми корпу на столу у дневној соби, препуну примаљивих црвених јабука. „Хоћеш једну?“